

Пише: Јања Гаћеша
среда, 28 март 2012 10:00

Сви медији у Србији су преносећи вест о обележавању почетка бомбардовања, тада Савезне Републике Југославије, рекли, између осталог, да је то дан сећања на све жртве НАТО агресије. Те две речи "дан сећања" некако су ми се урезале у главу, терају ме да се сетим неких догађаја на Косову и Метохији који су претходили свему ономе што је пре 13 година почело, и што још није завршено. Подсетили су нас тог дана, политичари и владике, да не смемо никада заборавити шта се све догодило у тих 78 дана, колико је агресија трајала. Мени, а верујем и многим Србима који још увек живе или су живели у јужној српској покрајини, сећање иде даље у прошлост, две, три деценије и више, у зависности колико година имамо и колико памтимо. За нас је бомбардовање само још једна коцка у процесу који се зове стварање "независног Косова". То је почетак рушења свих норми међународног права и свих принципа на којим треба да почива свет. То је важна коцка, чини је демонстрација моћи и немилости, она је степеница више у односу на оно што је на Косову и Метохији почело много деценија пре 24. марта 1999. године. У том процесу много тога је прљаво! Баш прљаво! Пошто су ово дани сећања, а у прилог томе да не заборавимо, ево неколико догађаја из прошлости. Баш у инат међународној заједници која се свим силама труди да стање на Косову и Метохији прикаже као проблематично од тренутка када је на власт дошао Слободан Милошевић. Знаш да не воле када загребете у прошлост, у време док још није било Милошевића. То им је прст у оку, поражава их та истина.

Нико од нас, ко је рођен на Косову и Метохији, никада није био слободан. Говорили су нам; пре мрака кући, нема удаљавања од улице у којој станујеш, не узимаш ништа и не причаш са непознатим људима, уколико ти добацују и вређају те, одмах бежи кући, нема свађе и туче јер они увек иду у групама Чини се да сви родитељи то говоре својој деци, али српска деца са Косова и Метохије имала су само једног застрашивача, то су били Албанци. Одрастали смо уз тај страх. Што смо више расли више смо знали, повезивали, причали и схватили колико су наши родитељи били у праву. Посебно су биле застрашујуће вести о силовањима српских девојака и девојчица. Оно што нас је поражавало, као децу од 16 или 17 година, било је сазнање да нас нико не штити. Па полицајци албанске националности су нам на улицама погрдно добацивали. А ти спустиш главу, наставиш даље, док срце лупа не само од срамоте и увређености, већ од страха да те може некуда одвући и повредити. Одеш кући, не знаш шта да кажеш. Уколико се повериш родитељима а они оду у полицију, ко ти гарантује да неки други полицајци неће већ за неколико дана да зауставе оца и измисле да је нешто урадио, ситницу, тек да га

Сећања у данима када су нас зарад демократије тукли бомбама

Пише: Јања Гаћеша
среда, 28 март 2012 10:00

приведу. Све ставиш на кантар и прећутиш. Ћутали смо тако уплашени и слушали како у кући причају да су у пољу опет направили штету, опет су албански чобани напасали стоку у кукурузу, пшеници, на нашим ливадама. Ни они неће у полицију кажу "коме да их тужимо". Онда сви увече седнемо и гледамо вести. Да ли сте знали да су деца на Косову и Метохији одрастала и још увек расту гледајући информативне емисије? Сlike паљења, демонстрација, претучених људи –наша су сећања.

До почетка деведесетих година прошлог века школе су у целој покрајини биле заједничке. Расли смо једни поред других, никада заједно. У средњој школи је било занимљиво. Све је јасно око тога да заједничког живота неће бити, наши вршњаци Албанци из суседних одељења се труде да нам то и покажу, и онда кошкања, туче, провокације. Изађете из поподневне смене а на излазу из школе затрпа вас киша каменица. Сутрадан у школи директор, Албанац, каже да не преувеличавамо, није било тако страшно, тек по неки камен. А и она бодљикава жица што су нам је развукли на неосветљеном делу пута је само шала, па шта ако смо мало запели и уболи се. Знаш да је неправда, лаж, али коме да се жалиш. И тако данима, месецима, годинама – тако смо расли.

Сећате ли се да се на Косову и Метохији, у другој половини осамдесетих година, десило једнонационално тровање деце по школама? Наравно, тровали су се Албанци, док Србима тај отров није могао ништа. Каква је то представа била, каква лаж, каква намештаљка, брука и срамота и онога ко је то осмислио и оних који су у то поверовали и подржали. Исту смо воду пили, чекајући у реду у школским купатилима. Они су око нас падали у несвест а ми смо их у чуду гледали. Како ко падне телевизијска екипа је одмах изнад његове главе и снима. Ми смо знали да камермане и новинаре повучемо за руку, напунимо шаку воде и пијемо. Говорили смо "то је иста вода, нама није ништа, они лажу, снимите како нама није ништа". Из ове перспективе то изгледа тако наивно, али искрено. Па имали смо 15, 16 година, нисмо могли боље, нисмо знали зашто то раде. Било је Албанаца међу њима који су се стидели. То су углавном били одликаши, деца чији су родитељи били образовани или су били из мешовитих бракова. Стидели су се али их нису јавно осуђивали, и они су били принуђени да ћуте и гледају своја посла. Тровање деце је била вест која је обишла свет. Никада доказано, али вештим медијским лажима "залепљено" је Србима. Много је нас који знају да је то лажна коцка у процесу стварања "независног Косова". У ствари, знају то сви али ћуте, не верујемо да се стиде што су на

Пише: Јања Гаћеша
среда, 28 март 2012 10:00

том свом прљавом путу манипулисали децом, али ми памтимо. Често се питам у какву особу одрастете ако вам већ са 15 година наредете да глумите тровање и претварате се, каменујете Србе само зато што су Срби? Да ли као особа од, рецимо, 25 година рационално размишљате или мрзите? Да ли сте спремни да им се супротставите или кажете шта треба даље да радим, сада сам одрастао могу и нешто друго?

Онда су дошле деведесете. Ко каже да су Срби са Косова и Метохије тада постали слободни, лаже вас. Године су нам требале да се навикнемо да, на пример, попуњавамо папире на којима је први језик српски. То је за нас био догађај, важна ставка у одрастању. У Републици Србији, њеној јужној покрајини многи од нас су тек са 18 година први пут у руци држали папире одштампане и на српском језику. Сећам се једног свој путовања до факултета и чудне атмосфере у аутобусу. Стигла сам до факултета и још нисам схватила шта је то било чудно. Текао је дан и предавања, а мени је синило. Први пут у живот, тада сам имала 21 годину, возила сам се аутобусом и слушала српску музику. Зар то није важан догађај, баш да га памтите до краја живота. И сада ми срце залупа када се сетим. Еј, у Републици Србији, њеној јужној покрајини у једном обичном аутобусу чула се српска музика. Казаће неко да су то ситнице, али нама су злата вредне. То су биле мале ствари које су се промениле али ми и даље нисмо смели ноћу слободно да се крећемо, и даље је било улица и делова града у које нисмо смели да идемо, ни даље нисмо били слободни. Заstraшивачи су и даље били исти, сада су нека друга деца одрасла у страху од екстремних Албанаца. Не знам да ли сам напоменула да сам одрасла у средини која је по броју становника била већински српска?

Када је почело бомбардовање питали смо се колико нивоа има тај процес стварања "независног Косова". Колико још лажи, претварања и мртвих Срба треба да се задовоље апетити послушних Албанаца и њихових западних ментора? За нас су све људске норме погажене још деценијама пре почетка бомбардовања, лицемерје је давно откривено. Игра је прљава, двоструки стандарди су давно на делу. Али изгледа да је била потребна још нека коцкица. Још нешто да се дода у зидању "независног Косова". Још нека коцка умрљана крвљу српске али и албанске, турске, ромске деце која су страдала у бомбардовању. Бомбардовање је завршено, али не и наша голгота. Ми и даље нисмо слободни. Опет нас прогоне, полиција шиканира и хапси, вређа, опет нам уништавају поља, отимају, убијају нас, убијају нам децу, не дају нам да будемо Срби, сада не смемо до града, до суседног села, још нам је суженије кретање а немамо коме да се жалимо. Сада је горе него пре 20, 30 година. Заstraшивачи су и даље исти. Сада су карте потпуно откривене. Све светске институције, које би требало да штите људска права и боре се за истину, пред нашим очима су доживеле дебакл. Део су овог прљавог процеса "независног Косова", и они су слагали коцке.

Све је мање оних којима верујемо и којима се надамо. Зато је слобода највреднија реч за

Сећања у данима када су нас зарад демократије тукли бомбама

Пише: Јања Гаћеша
среда, 28 март 2012 10:00

све Србе на Косову и Метохији. Ретко се изговара, али се чека, њој се надамо. Ако је 24. март дан сећања морамо се сетити и онога што му је претходило, и Срби и Албанци. Све што се десило и нама и њима треба да се каже, али само истина. Потпуна, чиста, а онда нека се пресуди на чијој је она страни. И то не само од почетка бомбардовања, не од доласка Милошевића, не од смрти Броза, већ да се каже истина чији су корени много даље него што и ја памтим. Ми, Срби, те се истине не бојимо.

Ето, то су нека моја сећања, у данима када су нас зарад демократије тукли бомбама.